

BŮH JIŽ NEDOPUSTÍ VZTAHY, KDE BY NÁSLEDNĚ VZNIKLA ZÁVISLOST

S nadcházejícím věkem Vodnáře se začnou postupně měnit i naše vztahy. Vesmír bude velice nemilosrdně vrážet klíny do všech partnerských vztahů, kde to zavání jakoukoli formou závislosti. Muži budou nuceni učit se ženským a ženy mužským činnostem.

Manželství, kde vládne despotickou rukou muž a žena plní roli služky a otrokyně, již nadále přetrvávat nebudou. Vesmír bude tyto páry rozdělovat nejrůznějšími způsoby: pracovní dobou, vstupy třetích osob, nemocemi, úmrtími... a lidé budou postupně vedeni čím dál tím více do přítomného okamžiku. Aby se zeměkoule nevychýlila odstředivou silou obrovskou rychlostí, kterou nyní nebezpečně nabírá, je zapotřebí zpomalit myšlení lidí, neboť to nejsou jen výfukové plyny, co zamořují naše ovzduší, ale především negativní emoce produkované ustaranou myslí většiny populace. Tím, že Vesmír dva navzájem závislé subjekty rozdělí, dojde k situaci, kdy každý bude muset nutně a bezodkladně zpomalit a zamyslet se nad skutečnou podstatou věcí.

Ženy by si v této souvislosti měly dát největší pozor na své ženské orgány a své ženství vůbec. To, jak neúnavně plní svoje povinnosti v podobě starání se o děti, domácnost, manžela, vykonávání svého vlastního, popřípadě i vícero zaměstnání, likviduje jejich ženskou podstatu a doslova je nutí jet na vlastní rezervy energie, které jsou skryté v ženských orgánech; vaječnicích a prsních žlázách. Není proto divu, že se po čase takového způsobu fungování ženy zcela excelentně dopracovávají k rakovině prsů a vaječníků. Podstatou ženy je klid a ne

pohyb. A toho je v současné době kladeno na bedra ženě více, než dost.

Ženy se budou rovněž setkávat se situacemi, kdy se budou ocitat bez mužů a v nemalé míře i sami s malými dětmi. Účelem toho bude naučit se samostatnosti, soběstačnosti a nezávislosti.

Mužům by naopak Vesmír rád vzkázal, mají-li doma despotickou vládkyni vytvářející iluzi vlastní nepostradatelnosti, ať se nebojí vstoupit na „nebezpečnou“ půdu svobody. Vždyť přeci není nutné poslouchat neustálá slova nespokojenosti. Domácí práce Vám přeci může zastat jiná placená síla, která ale odpoledne odejde domů. A vy se můžete oddávat všem svým vášním a bez komentářů a na jídlo si můžete dojít do hospody, kde stejně trávíte času víc, než dost, a to opět především jenom proto, abyste se nemuseli doma moc zdržovat.

Ptáte-li se, jakou formou lze překonat ponorkovou nemoc dlouhotrvajícího vztahu, začněte třeba jen spát na oddělených postelích, nebo nejlépe, v oddělených místnostech. Uvidíte, jak se Vám uleví. Při spánku se totiž uvolňují různé entity, které poté ovlivňují jednání toho druhého. Nehledě na to, že se i lépe vyspíte.

V budoucnu budeme žít všichni odděleně a zavládne tak i větší klid. Dětem bude dobře všude, kde budou cítit lásku a účast ostatních. Určitě pro ně bude lepší žít pouze s jedním z rodičů, ale v lásce, než dennodenně donekonečna poslouchat křik, hádky a urážky.

Z tohoto důvodu je v současné době mnoho lidí, kteří jsou sami a nemůžou, ač se velice snaží, narazit na vhodného partnera. Problém tkví v tom, že Bůh již skutečně nedopustí vztahy, kde by následně vznikla závislost neboť budoucí vztahy budou založeny na vzájemné úctě a ne na potřebě cpát do toho druhého vlastní bubáky.

Naučit se vážit si jeden druhého a překonat strach ze samoty, který nás drží v disharmonických vztazích, přestože máme plnou hlavu někoho jiného, je naší novou současnou povinností.

MILENKA NEMŮŽE MÍT NA MANŽELKU, ALE BUĎME ZA TO RÁDY

Do poradny často chodí ženy a dívky s otázkou, jak pro sebe získat ženatého muže. První, na co se zeptám je, proč to vůbec chtějí. Téměř pokaždé se mi dostane odpovědi: „Aby byl jen můj.“

Na začátku všeho je nezbytné si uvědomit, že nikdo nikomu nepatří. Že každý je svobodný a má právo fungovat podle své vlastní svobodné vůle a že každá potřeba vlastnit nemá ve skutečnosti s láskou nic společného. Je to jen další pokus ega, jak naplnit svoji potřebu ovládat a ukojit tak tuto závislost.

Mnohé manželky ve skutečnosti plní roli matky, kterou si muži vydržují, aby se o ně starala. Z tohoto důvodu nemůže nikdy milenka očekávat, že by ji muž opustil a odešel z takto vytvořeného prostředí. Ale proč to vlastně chtít? Chceme se chytit do svých vlastních sítí a stát se tak druhou manželkou a po čase zjistit, že okolo poletují další aspirantky na roli „manželky“? Vždyť toto chtít by bylo ve skutečnosti být sami proti sobě, protože není nad kouzlo a sílu zakázaného ovoce a vidění se pouze občas, které udržuje ve vztahu nezbytné napětí. Není náhodou takovýto muž právě ta vysněná ideální partie?

Pomineme-li skutečnou příčinu vzniku všech vztahů, kterou je potřeba někoho vlastnit a ovládat, naskytá se nám tak pohled na relativně ideální formu vztahu, která představuje přípravu na vztahy opravdové, které budeme žít v budoucnosti.

Proč tedy raději nezůstat svobodné a užívat si tu již výše uvedenou nádheru napětí, kdy jeden si ve skutečnosti na druhého nemůže dělat nárok, se svým volným časem nakládáte podle vlastního uvážení, vídáte se jenom tehdy, kdy chcete a máte náladu, bez těch velkých starostí všedního dne... A že to není každý den? Vždyť v tom je přeci ta síla a kouzlo nezevšednění a už vůbec nemluvím o tom, kolik se toho tímto způsobem naučíte. Samostatnosti, soběstačnosti a nezávislosti, svobodě a volnosti, odnaučení touhy ovládat a být ovládán, tudíž nepodmíněně lásce.

Většinou se tito muži objeví v životě ženy v okamžiku, kdy nadešel čas, abys něco uvědomila. Tito muži totiž učí ženu naslouchat svému srdci a schopnosti jít za ním. Tím mám na mysli, uvědomit si že nadešel čas usednout do dalšího vlaku, který nás odveze do další stanice, kterou bude představovat další muž, čili další životní učitel.

ROZHODNETE-LI SE PRO HLAS SVÉHO SRDCE, ROZHODLI JSTE SE SPRÁVNĚ

V současné době se ve vztazích, které již mají delší trvání, bude objevovat následující fenomén. Ženy a muži budou postupně zjišťovat, že nejsou schopni milovat se s člověkem, ke kterému již nic necítí. Bude to ze začátku do určité míry značně frustrující.

Další učební lekcí totiž bude naučit se upřímnosti a zbavit se viktoriánského pocitu viny. Kdesi jsem četla nádherný vtíp: „Víte, co je to manželství? Slib sexuální poslušnosti.“ Nesmírně mě to pobavilo. Církev v nás ve středověku vytvořila strašidelný model lidského fungování. Protože se lidem, kteří se dokáží svobodně a uvolněně oddávat sexu a tím pádem vědí, o čem je život, špatně vládne, vstúpila do mysli lidí utkvělou představu, že podpisem manželské smlouvy se už nikdy v životě nesmějí podívat, natož setkávat (a nedej Bůh pohlavně) s nikým jiným. Podvěsku mozkovému jsou však takovéto nesmyslné výmysly totálně ukradené a kvůli nim z něj hormony odkapávat nepřestanou.

Součástí učení nového věku bude naučit se i upřímnosti. A to především upřímnosti sami k

sobě. Naše duše bude potřebovat žít v pravdě. Takže budeme-li se s někým milovat jen z povinnosti nebo ze strachu, budeme nespokojeni a tato nespokojenost se projeví na našem zdraví. Budeme podráždění, nepříjemní na svoje okolí, špatně se nám bude spát a celkově to bude odnášet naše zdraví. Budeme naštvaní sami na sebe, protože to něco v nás bude vědět, že si lžeme.

Vezměme si to na příkladu. Jsou dva. Muž a žena. Velice po sobě touží, ale drží je od sebe strach a pocity viny. On, ona nebo oba se bojí, že tím, že se budou stýkat a následně se to provalí, je zavrhnou nejen manželská polovička, ale i ostatní členové rodiny a jejich okolí. Mají strach ze sebe, protože mnoho z nás má v sobě zakódováno to, aby neztratili kontrolu sami nad sebou v případě, že by se jim to s tím druhým začalo až moc líbit a v jejich životě by potom nemusel zůstat kámen na kameni. Strach pociťují i v tom směru, že nás přeci nemůže mít nikdo rád, když bychom si začali žít podle svojí představy. Pocity viny se derou na povrch i v souvislosti s tím, že přeci to tomu druhému nemůžeme udělat. Buď proto, že se o nás tak „hezky stará“ anebo i proto, že nám kolikrát nedává nic jiného než „pořádný géčka“. Strach je mocná iluze a pocit viny obrovský bubák.

Jak z toho ven? Pakliže se o to sami nepříčiníme, můžeme si být zcela jisti, že už se Vesmír sám postará o to, abychom uposlechli hlas svého srdce. Neboť právě za hlasem srdce vede ta správná cesta. A když se tomu budeme bránit, bude to akorát déle trvat a víc bolet.

MÁME POTŘEBU OVLÁDAT A BÝT OVLÁDÁNI

Potřeba ovládat a být ovládáni vzniká již v dětství. V dětství pro nás rodiče představovali těžko kontrolovatelné objekty a tak jsme dle své egoistické přirozenosti museli zaujmout protiofenzívu. Vždyť to vidíme i na svých dětech, jak zkouší, co mohou. Od křiku, pláče, dupání až po válení se po zemi a kdoví čeho ještě. Postupem času se pak tyto triky stávají akorát čím dál rafinovanější.

Přesuňme se ale rovnou do partnerského či manželského vztahu. Taktiky žen, stejně tak, jako mužů, se různí. Ženy mohou své partnery ovládat tím, jak vytvářejí (použijí svůj oblíbený termín) iluzi vlastní nepostradatelnosti, jakým způsobem se starají o domácnost, děti, úklid... a ve skutečnosti kolikrát manžel za celý týden ušpiní tři košile, dvoje kalhoty a jedny ponožky. V těchto vztazích mě baví pozorovat, jak člověk, který ve skutečnosti živí rodinu, má strach, že by nebyl schopný se o sebe postarat.

Druhý nejčastěji vyskytující se jev je ten, že žena skutečně zastává funkci hospodyně, matky, manželky, zaměstnankyně... a manžel se doma jen válí. Je to neuvěřitelné, ale tito muži mají rovněž geniální schopnost vytvořit pocit, že by se bez nich takováto žena neobešla.

Problém tedy tkví někde jinde. Máme potřebu ovládat, ale i být ovládáni a děje se nám jen to,

o co si sami říkáme. Žena, která tvrdí, že už to věčné manželovo nicnedělání nemůže vydržet a že to všechno utne nikdy nic neutne, dokud si neuvědomí, že ve skutečnosti potřebuje, aby jí někdo zneužíval. V dětství pravděpodobně prožila okamžiky, kdy jí někdo buď citově, nebo i fyzicky využíval a zneužíval. Vytvořila se v ní tudíž představa, že tímto způsobem je normální a přirozené žít, přestože vnitřní, tenký, z obrovské hloubi znějící hlas moc dobře ví, že by to mělo být jinak.

Dokud si žena, ale co si budeme říkat, klidně i muž, neuvědomí, že je to jen vypěstovaná potřeba a program, který jsme v dětství obdrželi, nemůže se situace změnit. Jakmile si však vloží do mysli afirmaci: „Já jsem zbavený nebo zbavená potřeby být ovládán nebo ovládána“, začnou se dít neuvěřitelné věci. Nečekejte ale, že Váš systém tyto věty bude okamžitě přijímat. Pokud jste mu léta podvědomě posílaly informace typu: „Je normální, aby mě někdo zneužíval“, můžete si být zcela jisti, že se budete v životě setkávat pouze s lidmi, kteří se k Vám budou takto chovat.

Do výše uvedeného stádia ovšem musíme dospět, neboť tento způsob myšlení, čili ovládat a být ovládán, představuje naši identitu a my nic, kromě zmíněného způsobu myšlení, neznáme. Díky Bohu ale již nastala doba, kdy se naše planeta posouvá do vyšších frekvencí a my se začneme velmi rychle jeden po druhém probouzet ze zlého snu.

ŠETŘETE SE

Na světě jsme proto, abychom se odnaučili to, co jsme se naučili v dětství. A v neposlední řadě je to i utkvělá představa, že čím víc toho budeme dělat, tím víc nás budou mít druzí rádi.

Je to samozřejmě omyl, neboť naše podstata spočívá v přítomném okamžiku. Zaměřím se nejdříve na ženy, přestože vím, že je to i problém mužů.

Žena dneška je převážně a předesílám především z VLASTNÍ VOLBY (teď se budu asi už po miliónty opakovat) matka, manželka, uklízečka, kuchařka, prادلena a v neposlední řadě mnohdy i samojediná živitelka rodiny. Znovu ovšem zdůrazňuji z VLASTNÍ VOLBY. Mnohdy je to ovládací manévr, jindy prokletí představy, že čím víc toho zvládám, tím víc mě budou mít druzí rádi, jak ostatně píše ve svém jiném článku. Opak ale bývá pravdou.

Zamysleme se na tím logicky. Žena přijde domů z práce, stejně jako muž, ale jí nastává druhá směna v podobě výše zmíněných funkcí, zatímco muž usedne s novinami před televizi. Pokud není kompletně nemohoucí (a to není, když chodí do práce), je přeci rovněž schopen si připravit jídlo, vyprat a vyžehlit si prádlo, jít se věnovat dětem, klidně i utřít prach, zkrátka postarat se o sebe. Proč by měla ženská dělat práci za dva? Ve skutečnosti to postrádá logiku. Vydělávají si přeci oba stejně, kolikrát žena víc. Muži ale byli takto naučeni od svých maminek a ty zase od svých, tak jim to nesmíme zazlívát. Jen je to musíme naučit. Stačí jen překonat

strach, že se od nás všichni odvrátí v okamžiku, kdy se zjetému způsobu vzepřeme.

No a co muži? Ti, když do úmoru od svítání do svítání pracují si rovněž tímto způsobem chtějí koupit lásku ostatních, ale tento pocit se pořád nedostavuje, přestože si pořád přihazují a přihazují... a ono pořád nic. Ono se ale nic dostavit nemůže, protože model podmiňované lásky, „budu tě mít rád, když...“ je tak maximálně základnou pro vznik rakoviny.

Muži, ale i ženy se však můžou prací přesmíru zaobírat i z jiného důvodu. A to proto, aby se vyhnuli „manželským povinnostem“. Ale o tom je už jiná pohádka.

UČÍME SE ODPOUŠTĚT

V poslední době pozoruji, že Vesmír se zapřičiňuje o to, aby se spolu lidé naučili žít. Ti, kteří měli největší problémy s nesnášenlivostí se svými rodiči, jsou nyní nuceni s nimi žít ve společné domácnosti. Důvod je nasnadě. Vyřešit problémy vzniklé v dětství. Ani v nejmenším netušíme, jakou cestu si však tímto způsobem otevřeme.

V životě totiž narážíme pouze na partnery, kteří jsou dokonalou kopií toho z rodičů, ke kterému jsme v dětství inklinovali a od kterého jsme současně postrádali lásku. Od partnerů, které si tak v životě přitahujeme očekáváme, že se od nich, jakožto od našeho suplujícího rodiče, dočkáme tolik postrádané náklonnosti a vřelé náruče. Ale vzhledem k tomu, že je takovýto člověk jen onou věrnou kopií, nedočkáme se uvedeného ani tady.

K bližší specifikaci. Muže, kteří měli v dětství problémy s matkou, v dospělosti přitahují ženy s větším poprsím a pozadím, neboť pro ně představují právě symbol matky. Ženy, které se setkávaly s nedostatkem citu od otce, převážně přitahují muže, od kterých budou chtít být ovládány a opanovány, poněvadž z honby za pohlazením učinili svoji závislost.

V disfunkčních manželstvích se většinou přesmyknou vztahy na té úrovni, že otec si vytvoří pomyslnou partnerku ze své dcery a žena partnera ze svého syna. Předesílám, nehovořím zde o incestu, pouze o psychologických vazbách. Někdy to dochází tak daleko, že mají děti svého rodiče zapsaného ve své auře takovým způsobem, že to odpuzuje i potencionální skutečné partnery, neboť ti cítí, že je tento objekt již „obsazen“.

Tudíž, ocitneme-li se po létech ve společné domácnosti s daným rodičem, můžeme se již na věc dívat dospělými očima i když to kolikrát není snadné, protože křivdy vzniklé v dětství jsou hluboce zakořeněny jak ve fyzickém, tak emočním těle. Ukládají se i v podobě tuku na jednotlivých tělesných partiích, a to kupříkladu na bocích a na stehnech. To je také důvod, proč nám nepomáhají žádné diety, i když usilovně cvičíme a přitom nejíme.

Pokud nahromaděné problémy neodstraníme v mysli, musí inkriminovaný špek někdo

uříznout, abychom se ho zbavili. Ale i tehdy se vytvoří znovu, protože problém nebyl odstraněn ve vědomí, což ale platí i o všech ostatních „odstraňujících“ chirurgických zákrocích.

Vyléčení tkví v odpuštění. Jakmile odpustíme všem, ale i sobě, uzdravíme se. Poradím Vám jednoduchou větičku, kterou tedy mně osobně můj systém pěkně dlouho odmítal: „Já jsem ochotná(ý) odpustit všechny křivdy, které se mi kdy přihodily.“ Jste-li schopni odpustit ostatním, odpouštíte tím současně i sami sobě.

[Zdroj](#)

Převzato z: http://www.amiresah.cz/partnerske_vztahy_ve_veku_vodnare.htm